

Кузьо Ю.В., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: **Макеєва О.М.**, к.ю.н.

ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА УКРАЇНИ

Політична система України нині перебуває на стадії розвитку всіх її компонентів, наповнення її функцій новим змістом, що відповідає статусу незалежної суверенної держави. Актуальність даної теми полягає в необхідності дослідження взаємозв'язку держави і політичної системи, оскільки в більшості випадків вони виступають як одне ціле.

Поняття «політичної системи» як категорії розглядали такі вітчизняні дослідники, як: П.Є. Недбайло, С.С. Андрєєв, М.Г. Анохін, С.Д. Галлей, С.М. Рутар, Н.А. Лузан, Ф.М. Кирилюк, І.С. Дзюбка, М.І. Горлач, В.Г. Кремень, К.М. Левківський.

Політика – складне системне утворення і має багато визначень та характеристик. Це поняття грецького походження, як правило, органічно поєднується з діяльністю держави, визначає засіб, що гарантує реалізацію політичних цілей. Політика є важливим компонентом життєдіяльності суспільства. За своєю природою вона пронизує всі сфери суспільного життя

У визначенні політичних систем розрізняють соціологічну і правову концепцію. Соціологічна концепція визначає політичну систему як динамічний механізм, що перетворює імпульси від оточення і від самих політичних структур на політичні рішення, які формують політичну поведінку та громадянську позицію індивідуума. Відповідно до правової концепції політична система – це сукупність державних і недержавних соціальних інститутів, які здійснюють владу, управління суспільством, регулюють взаємовідносини між громадянами, соціальними та етнічними групами, забезпечують стабільність суспільства, відповідний порядок у ньому [1, с.12-13].

Становлення і розвиток політичної системи України відбувається в період переходу від тоталітарного до демократичного суспільства еволюційним шляхом. Становлення політичної системи України розпочинається у 80-90-х роках ХХ століття. Новий етап у розвитку політичної системи України настав із прийняттям Конституції України 28 червня 1996 р. Основний Закон держави визначив засади формування і розвитку політичної системи, закріпив функції її окремих елементів, розкрив зміст та особливості діяльності держави у політичній системі. Суперечливий характер її розвитку виявляється в повільних темпах політичної структуризації суспільства, складності процесів багато-

партійності та партійних систем, прагненнях використати політичні цінності минулого без урахування змісту і специфіки політичного розвитку України на сучасному етапі

Сьогодні у нашій державі відбувається активний процес становлення нового типу політичної системи, що відображається у формуванні системи органів місцевого самоврядування, функціонування органів державної влади, поділі політичної влади та наявності механізму стримувань і противаг.

Постійне поглиблення політичних та економічних проблем є свідченням наявності глибокої кризи в сучасній політичній системі України. У 2016 р. Україна перебувала в зоні постійної політичної турбулентності, подекуди балансуючи на межі колапсу системи влади та переходу суспільно-політичних процесів у фазу неконтрольованого розвитку. Як і передбачалося, головними викликами для влади та політичної еліти в цілому стали їх слабка здатність до консолідації навколо національних інтересів, брак стратегічного мислення, переважна орієнтація на вузькогрупові політичні й економічні цілі та непрозорі, в т.ч. корупційні, засоби їх досягнення, невідповідність реальних дій публічним обіцянкам і деклараціям, неспроможність (та почасти небажання) налагодити ефективну комунікацію з суспільством [2].

Основними напрямками формування і розвитку політичної системи України на сучасному етапі є: побудова демократичної соціально-правової держави; утвердження громадянського суспільства; подальший розвиток і вдосконалення політичних відносин, політичних принципів та норм; зростання політичної свідомості та політичної культури суспільства і особи; вдосконалення діяльності засобів масової інформації.

Отже, формування сучасної конкурентоспроможної Української держави і нації потребує створення ефективної політичної системи, здатної здійснити модернізацію країни та утвердити її європейську ідентичність. Політична система сучасної країни являє собою цілісну, упорядковану сукупність інститутів, відносин, процесів, принципів організації держави і суспільства. Така система завжди підпорядкована політичним, соціальним, правовим, ідеологічним та культурним нормам, історичним традиціям і цілям конкретного суспільства. Для України надзвичайно важливо сформувати власну політичну систему, яка б забезпечувала реалізацію українських національних інтересів. Цей процес ще далекий від свого завершення. Зрілість української політичної системи оцінюється як здатність до визначення національних завдань та цілей у короткостроковій та довгостроковій перспективі, вироблення стратегій їх втілення та ступінь досягнення поставлених цілей. Критеріями ефективності української політичної системи, очевидно, є: забезпечення незалежності, суверенітету, територіальної цілісності держави; здійснення модернізації країни, досягнення міжнародних і європейських політичних,

економічних, соціальних та гуманітарних стандартів; реалізація та захист суспільних цінностей, зокрема, свободи, справедливості, солідарності, поваги до людської гідності, забезпечення прав громадян; формування простору політичного лідерства.

Література

1. Політична система і громадянське суспільство: європейські і українські реалії: Монографія / За заг. ред. д.і.н., проф. А. І. Кудряченка. – К.: НІСД, 2007. – 396 с.

2. Україна 2016-2017: ознаки прогресу та симптоми розчарування (аналітичні оцінки) // [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://naszwybir.pl/wp-content/uploads/2017/01/pidsumky_2016-final-2.pdf.

УДК 343.85 (043.2)

Куц К.С., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Тимченко А.П., к.ю.н., доцент

ВЗАЄМОДІЯ УКРАЇНИ З ЄС У БОРОТЬБІ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ

Одним із найважливіших питань сьогодення є боротьба із злочинністю. Ця тема є актуальною не лише на території України, але й на території інших держав, адже в будь-якому цивілізованому суспільстві присутня злочинність. Злочинність завжди була однією з найгостріших проблем, яка турбувала соціум. Тому суспільство намагається розробляти різні методи для боротьби з цим явищем.

В Конституції України записано, що найвищою соціальною цінністю визнаються людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека. Забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Усі без виключення суспільства намагаються протистояти злочинності, бо інакше вони просто не збережуть себе. Проте, це протистояння має здійснюватись в рамках закону, а також носити цивілізовані форми, причому не тільки по відношенню до осіб, які вчинили злочини, але й до потерпілих [1].

Вивчення комплексу заходів, які направлені на боротьбу зі злочинністю в країнах ЄС, є необхідною умовою успішного проведення правових реформ в Україні [2, с. 320].

На нашу думку, цю проблему найбільш глибоко вивчала О.Ю.Шостко, згідно з її дослідженнями, боротьба зі злочинністю — це важлива функція держави, яка означає діяльність компетентних державних органів щодо реагування на злочинність як соціальне явище, усунення та відвернення